

STUDENTEN WEEKBLAD

19e JAARGANG.
No. 10.

REDACTEUREN:
MEJ. G. F. M. J. VAN GELDER, A. J. ODINOT, P. K. VAN MEURS, G. NAEFF,
E. J. GRATAMA SZN., B. D. H. TELLEGEN, MEJ. E. G. F. W. VAES.
FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

ZATERDAG
9 DEC. 1916.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

BERICHT: Wegens drukte bij den Uitgever verschijnt dit nummer verlaat.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.
D. S. M. G. „Apollo”.
Delftsche Studenten-Bond.
Motie.
Vereenigingsleven.
Verslag D. S. E. V.
Onze Koloniën
Gedachten en Gedichten.
Invloed van literatuur, door Br.
Commentaar.
Muziekbespreking.
Concert, door C.
Ingezonden.
door Enka.
Tooneel.
Blank en Bruin.
Technische Hoogeschool.
Vervolg Nieuw-Ingeschrevenen. 1916-'17.
Begin van Colleges en Oefeningen.
Mededeelingen.
Ontvangen boekwerken.
Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

D. S. M. G. „Apollo”.

Maandag, 11 December a. s. zal de jaarlijksche uitvoering van „Apollo” plaats hebben, in de groote Concertzaal van Stads Doelen. Aanvang des avonds 8 uur.

Als solisten zullen optreden de heeren C. D. Oberstadt, piano en Ch. van Isterdael, violoncello.

Op het programma komen o. a. voor een Serenade voor strijkorkest van F. H. J. Roll en de Priestermarsch aus „Athalia” van F. Mendelssohn-Bartholdy. Voorts voor violoncel en piano de Spaansche Rhapsodie van C. D. Oberstadt. Voor violoncel-solo: Elegie van G. Tauré en Rondo van A. Dvorák. Voor piano-solo: Ballade in As Dur van Chopin en de Rhapsodie Hongroise n°. 12 van Fr. Liszt.

Introductiekaarten voor deze uitvoering zijn voor de leden te verkrijgen op Vrijdag, 8 December a. s. van 4½—6 uur in de Sociëteit Phoenix.

Kaarten voor de burgerij worden verstrekt op Maandag 11 December van 11—12 en van 1—2 uur in Stads Doelen, terwijl gedurende dien tijd tevens gelegenheid bestaat tot plaats bespreken.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

Op de laatste Bondsvergadering werd de volgende motie met acclamatie aangenomen:

De Delftsche Studentenbond, in zijn vergadering van 30 November 1916, gezien de nieuwe stroomingen onder een talrijk aantal zijner leden, welke ideeën onder woorden zijn gebracht in de inaugurale rede van den Voorzitter d.d. 30 October '16, spreekt de wensch uit, dat het bestuur maatregelen neme, opdat de regeling der propaganda en de tijd van verplichte kennismaking, daarmee in overeenstemming worde gebracht.

En gaat over tot de orde van den dag.

VEREENIGINGSLEVEN.

D. S. E. V.

LEZING van den heer Dr. DE HARTOG, over Tolstoï, gehouden op Dinsdag 28 November.

Een groot man is de uiting van zijn volk en om dat volk te begrijpen, moeten wij hun kunst verstaan als bloesems van hun zieleven. De muziek in Rusland klinkt als een woest lied uit de Steppe. Gij die eens een Kozakkenlied gehoord hebt, gij weet, hoe het klinkt door de stilte, nu eens als een zwaar geuite klacht, — dan weer als de kreet van een adelaar in de stille lucht, die prooi ziet.

Gerdi geeft ons een beeld van het ontredderd leven in Rusland in schrijvende bewoordingen een beeld van onzegbaren jammer.

Een schip klieft scherp de zee, — op den boeg een ontuchtige vader, bij 't roer een tering-achtige zoon, het witte schuim opspattend door den gang en rondom een zwarte-wielende zee.

Bij Tolstoï moeten wij hierop letten, dat hij geboren is als graaf in een rijke verfijnde omgeving en dat hij militair was. Geen bloedeloos aanschouwer op een afstand is hij, maar door strijd heeft hij de wereld om zich moeten herwinnen, die hem tot zich trok en niet wou loslaten en overwinnen moest hij zich zelf, en zich een nieuwe wereld scheppen. Die was vijandig aan zijn jeugdgeving, maar die mist de rotte plekken die hij daar ontdekt had.

Als officier maakt hij den oorlog mee en een weezin vervult hem. Dan trekt hij zich terug op zijn landgoed en komt er toe zijn gedachten op te gaan schrijven.

De vraag doet zich aan hem voor: „Is de cultuurstaat of is de natuurstaat de weg die voert tot opperste gelukzaligheid”, en wij zien dat hij meer overhelt tot de leer van Rousseau, die luidt: „dat alleen terugkeer tot de natuur den mensch weerhouden kan op den weg, dien hij is ingeslagen en die op verderf uitloopt”. De oorspronkelijke mensch is de eenig goede, is de eenvoudig geloovende en hiernaar doende mensch.

In het eerste boekje, dat hij heeft uitgegeven, komt dit duidelijk naar voren. Het sterkst ziet men hoe de mensch is, als hij is ontdaan van alle schijn en zich naakt voelt tegenover den dood.

Een boom sterft bewusteloos, een eenvoudig mensch sterft berustend, sterk in zijn weten; een cultuurmensch sterft in angst en schrik, het gezicht stuipachtig, van angst de mond geopend, van toemeloze wilde angst, de lakens en dekens trapt hij weg.

Dan komt zijn groot werk: „Oorlog en Vrede”. Deze schrijver stelt zijn machtige gaven in dienst van het recht zooals hij 't ziet, daarom nog zijn zijn werken geen tendenzromans. Zij zijn niet didactisch in hun prediken van afschuw over den oorlog, zij zijn lyrische uitlatingen van een volgepropte ziel, die zijn walging en afschuw den menschen toeschreeuwen moet, opdat zij zien zullen en niet langer in blindheid voortslepen hun ellendig bestaan. Daarom is hij er tegen, dat er een waas van heiligheid geworpen wordt over den oorlog, als opbloeit van ridderlijkheid en naast-liefde. Geen lijkwade over een stinkend verterend lichaam, geen masker over een doodskop. Naakt moet de oorlog staan, dat de menschen hem kunnen zien, als een ettergezwel in hun bestaan, als een stinkende walm, die hun geluk verslijmen doet. De sier moet er af. Het roode kruis, dat denken doet aan menschenliefde en deze edele eigenschap als medegekomen met den oorlog, doet schijnen en

naar voren treden, moet ophouden. Laat de oorlog zich doodrazen aan zichzelf.

Op zijn vijftigste jaar houdt deze vraag hem bezig: „Wat ben ik zelf”, en hij zoekt een oplossing die hem zelf bevredigt, tevreden stemt te leven en die hem vastheid geeft. En hij zag den eenvoudigen mensch en zijn berusten en zijn gelooven en zijn stom sterven en dit leven en dit sterven zijn een prediking op zichzelf.

Zoo vroeg hij zich af, wat die stem kon zijn, die zoo sterk maakt, wat voor overtuiging, dat zijn kon, waar men die levende kracht uitputten kon en hij ging studeeren in de kerkleer en de filosofie. Veel onbegrijpelijks vond hij in de sacramentale dienst, ook was hij het niet eens met de opvatting over de zondeval en hij verwonderde zich hoe het mogelijk was, dat de kerk de vrede predikte en de oorlog aanbeval.

Zoo lezende en leerende en ziende om zich, kwam hij tot een vast omljnde overtuiging, die als volgt saamgevat kan worden: „Ik leef niet uit mij zelf. Ik ben gebaard uit eenen goddelijken wil, en heb te zijn een openbaring van dien God in al mijn leven, al mijn streven moet gericht zijn, moet wijzen naar mijn Maker. Dan vindt hij in den Bijbel in het evangelie van Johannes, de meest mystische der evangelisten, dezelfde overtuiging en hij licht dit gedeelte uit den Bijbel, deelt het in twaalf hoofdstukken en vormt zoo zijn evangelie, Tolstoï's evangelie. En dit evangelie grondt hij op het instinctieve menschgevoel, daar bij gemis aan dit, géén het evangelie kan verstaan.

Er zijn 5 geboden:

- I. Niemand leed te doen.
- II. Geen overspel bedrijven en trouw blijven aan degeen, aan wie men zich verbonden heeft.
- III. Niet te zweren.
- IV. Niet weerstaan.
- V. Geen onderscheid te maken tusschen naasten en vrienden, want wij zijn allen kinderen van eenen God.

Voorop staat het idee: Alle menschen werden Brüder, en dit kan niet voor men ingezien heeft wat het „zelf” is, in verband tot God, wat het leven is in verband tot het hiernamaals.

Op het land is nog eenvoudig leven en de kunst, de muziek van het leven bloeit er. In de steden zweert de mensch uit, daar wordt de gave mensch aangetast door een kanker, die zijn verderf is en de dood aan zijn geluk.

Opstanding is het verhaal van een jonge rijke man, die een vrouw onteert en de gevolgen ziet van zijn bedrijven. Hij is in de gerechtzaal als zij aangeklaagd, als zij veroordeeld wordt, verbannen naar Siberië, als zij besmeurd en bespuwd wordt met de schande die de menschen haar opleggen en in dat oogenblik, voelt hij zoo schrijnend, het kwaad dat hij bedreef, en dat hij die oorzaak is van haar val en van haar verder vallen. Hij neemt zich vóór het goed te maken. Hij reist met haar mee, lijdt ontferingen, wordt met smaad en ondank beloond, daar zij verstompt en verdierlijkt is. Maar door zijn voortdurende zorgen, worden haar langzamerhand weer de oogen geopend, zij vecht tegen de dronkenschap, die haar in zijn macht hield en als zij overwonnen heeft, keert hij terug op zijn landgoed en weet, dat naar menschenvermogen hij heeft goed-gemaakt.

Dit zijn zeer in 't kort de ideeën van Tolstoï, nu volgt er meer een behandeling van het altoos zoo belangrijke vraagstuk: „Is oorlog noodzakelijk?” naar aanleiding van Tolstoï's grootste werk, „Oorlog en Vrede”.

In Jesaja is de wereldvrede geteekend, de berg des Heeren. Maar ook vinden wij er „Gij zult er uwen vijand op den schouder vliegen”. Dit doet ons verbaasd staan en vermoeden dat hier niet bedoeld is, een vrede bloeiende in de onthevenheid aan het betrekkelijke leven, maar een vrede onder de volken en niets meer. Nergens anders vinden wij een schooner weergave van de hooge vrede, boven ons lichamelijk leven uit, dan in de Italiaansche schilderijen van heiligen, en 't is deze vrede alleen, die ons pal zal doen staan in den storm van het leven, pal en onbewogen als een zonnestraal in den stormwind. De vrede is in de natuurstaat zegt Kant, maar deze natuurstaat moet gemaakt worden. De oerstaat is haat en oorlog, Tolstoï zegt, kunst is onnatuur en versmaat is een juk, versmaat en rythme, want zij zijn uit tucht geboren, en deze tucht is geboren uit een gebod van den Hoogen.

De wet is een ijzeren juk, maar het kan worden een prachtige tabbaard, een koninklijk kleed.

Een boer op klompen op het ijs, staat onvast op de beenen en valt, een schaatsrijder is een prins geworden.

Alleen uit tucht is vrije harmonie geboren, en kunst is een hooger goed veroverd door de tucht.

Als wij een landschap zien, bij ochtend, — de nevel houdt het alles nog omwaasd in een zilverige heiligheid, er

is lichte koelte en een rookpilaartje stijgt langzaam op in de lucht, — dan voelen wij ons overtoegen door een wel-doende rust, en alles lijkt ons mooi en goed, maar weet wel, dat in gindsch huis een gek ligt razend in zijn bedstee en ziedaar een zwerver moeizaam voortslepend het moede lijf. Het is alles, strijd en oorlog zonder genade, een wilde dwarreling van denkende atomen, er is een maalstroom, een muggendans van ongedurigheid, een gestadige oorlog tot onderwerping,

Een donkere bloedstroom is het stoffelijk gebeuren.

Stof is werke-lijkheid, er is werking, er is actie, er is reactie, er is strijd, er is oorlog.

Alles trekt naar het aardrijk. Die planten sterven en gaan over in het sombere aardrijk, ook de dieren sterven, het is een ware hellevaart. Daar daalt het plantenzaad en dit is vijand van het aardrijk, want het gaat tegen den keer in, het gaat naar hooger. Uit den nachtgang van het zaad wordt de morgen geboren. Als het plantenrijk geofferd is, voor het dierenrijk is hierdoor vrijheid verkregen. En alles gaat door het vuur heen tot nieuwere geboorte, tot hooger orde.

Er zijn diverse orden, en het is de plicht van een hogere orde, de lagere te vernietigen, tot bereiking van meer volmaakte orde. Het vuur is alleen daar, waar de rede geboren is.

Hoe staat de weerloosheid tot de Bijbel.

Lamech in Gen. 4 is het type van den brute oermensch.

„Ik sloeg, wel eenen man dood om mijne wonde, en eenen jongeling om mijne buile, want Kaïn zal zevendvoudig gewroken worden, maar Lamech zeventig maal zeven”. Dit is het onevenredig recht verschaffen.

Mozes nam een weegschaal in de hand en wij hebben hier dus gelijk om gelijk.

Jezus zegt: „Het is grooter liefde zich te geven, dan zich te handhaven”, en Jezus geeft zich dan aan den God en Vader en heeft nu de universeele plicht te weerstaan wat slecht is.

Jezus geeselt uit liefde.

„Gij zijt niet zooals gij zijn moet,” en zijn liefde lijkt hard, ijzig hard.

En als God een mensch zendt, zendt hij een sterk man, die straft uit liefde waar het moet. Johannes schrijft in zijn evangelie:

„Als Jezus opstaat zijn zijn oogen als vuur en het haar witte wol, de voeten van koper, het zwaard in den wand, een beeld van oorlog tegen de volken.”

Maar Jezus tuchtigde niet uit individueele drift maar uit universeele roeping.

Oorlog en altoos oorlog in de natuurstaat. En vrede zal eerst heerschen onder de menschen als zij geleerd hebben lief te hebben en de middelen tot bereiken van een vrede onder de menschen door uiterlijke lapmiddelen zal geen blijvend resultaat geven zoolang niet van binnen uit zij tot de overtuiging zijn gekomen dat individueel bestaan niet het hoogste is.

A. G. M.

D. V. S. „Onze Koloniën”.

Dinsdag 12 December, 's avonds 8 uur. Spreekster: mej. Kitty Ament. Onderwerp: „Indische Kunst en Muziek, met lichtbeelden en demonstratie materiaal.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Invloed van literatuur.

Voor een opmerkzaam lezer is literatuur als een reeks tooneelvoorstellingen, waar telkens de auteur met duivelschen lach en uitgestoken arm den tooneelspeler achterna sluipt en hem grijnzend aanprijst: „daar heb je het goede karakter, daar heb je 'n mooie, neemt er een voorbeeld aan, menschen, hij is goed, want (op de vingers aftellend) 1° . . . , 2° . . . , 3° . . . , 4° . . . , en 5° . . . , zie jullie nou, dat ie goed is, had ik het je niet voorspeld?”

En dan (met geheimzinnig gebaar den anderen tooneelspeler aanwijzend) fluistert: „zie jullie, en die daar, dat is een kwajel! Zet ze nou eris naast elkaar, zet ze nou eris naast elkaar, wat een tegenstelling, hè!”

Gaat er nu een tooneelspeler optreden, die geen uitge-

sproken karakter vertoont, dan danst de auteur op de maat der gedachtenstroom mee en gilt, springend van zijn rechterbeen op zijn linker en vice versa, en nou is ie goed, en nou is ie kwaad, menschen, lieve menschen, toe, zeg me nou, wat is ie?

En als de zon op het tooneel opgaat, dan wordt het mannetje heelemaal gek, dan gooit hij zich aanbiddend op den grond en springt dan weer op en gaat op drie stoelen boven elkaar staan om beter het effect van den zonsopgang te kunnen waarnemen en dan roept hij op hartverscheurende toon: „menschen, kijk, kijk dan toch, zien jullie dan niet hoe de zonnestralen dansen en tint'len in de boomen en och, wat ruikt het lekker, komt menschen, komt en geniet, jullie kunt toch ook wel es genieten, al kost het geen geld”.

En na afloop roept hij met tranen in de oogen: „en vonden jullie het niet prachtig, is het niet goddelijk geweest? Maar à propos, wat ik zeggen wilde, èn 'n voorraad karakters dat ik heb, en allemaal verschillend, mag ik je eris wat laten zien menschen, toe nou. Zie je die, dat is nou een aardige, je ziet hem, je hoort hem en je snapt 'm niet, die verveelt tenminste niet zoo gauw, altijd 'n puzzeltje, altijd een puzzeltje, 'n leuke hè? Wil ik je eens wat vertellen, als mijn mooie nou een slechte daad doet, b.v. mijn een klap wil geven, dan moet je niet durven gaan beweren, dat ie kwaad is, dan moet je zeggen, mooie, maak je kastje open, of je kunt het ook ongevraagd zelf doen en dan lees je wat op het papier dat erin ligt, geschreven staat en dan redeneer je als volgt: als hij dat geschreven heeft moest hij mij dan, om consequent te zijn, een klap geven, en zoo ja, had hij dat wel zoo mogen neerschrijven van zijn kastje uit gezien, en zoo ja, wel dan begrijp ik en keur goed, dat hij mij een klap wil geven, dan keur ik goed dat nu zijn oogen gaan rollen en dat hij gaat trapvoetelen en dan keur ik goed dat ik 'm smeer en dan ben ik het „toeval” dat maakte dat zijn opzet mislukte.

Denk er nou voortaan aan, dat je mijn mooie niet meer alleen beoordeelt naar zijn daden, maar maak nou in godsnaam eerst het kastje open, en als je het sleuteltje niet kunt vinden, dan ga je naar hem toe en dan zeg je: „mooie, geef mij het sleuteltje. En als je nou één ziet, die altijd gekke dingen doet, dan vraag je: heila zeg, wat hei je meegekregen van thuis? Nou en dan geeft ie je graag uitvoerige inlichtingen, vooral als het dienen kan om er een paar gemeene streken mee te verontschuldigen.

En dan verkoop ik verder humor, humor met voorbedachten rade, en à l'improviste, allerlei soorten verder, en als je d'r niet om lacht, dan is het een teeken dat je niet vatbaar ervoor bent, en niet dat mijn humor niet goed is.

En weet jullie, ik verkoop ook zoo aardige voetstukken, en als je nou net als ik kunt zeggen: wát mooi, wát grappig, wát leelijk, wát verstandig, wát dom, wát goed en wát kwaad is, dan zou ik als ik jou was maar op 'n voetstuk gaan staan.

En weet je, als je nou eenmaal op een voetstuk staat, dan moet je lachen, als de anderen huilen en omgekeerd, snap je, dat staat, weer eens wat anders dan gewoon.

En als jullie nou bij gelegenheid ook eens tooneelspelen moogt, denkt er dan aan dat je niet zenuwachtig wordt en uit je rol van waardig zelfbewust en beheerscht menschje geraakt, maar houd dan in godsnaam een koel hoofd, en mislukt dat, zie dan weer in rol te komen en luister vooral naar den souffleur, en maak je kastje maar veel open en dicht in gezelschap, dan lucht het wat, dat kan geen kwaad en het slot slijt toch niet.

En als je nou luistert naar den souffleur, ha, ha, hahaha dan hei je succes, dan gaat de heele zaal applaudiseeren en weet je wat ze dan roepen, dan roepen ze *bis!*

En weet je wat nou het lolligste is van dat tooneelkijken? Als je d'r wat routine in hebt, dan kun je zeggen: ik ben een goeie of ik ben 'n kwaje, en dat is toch zoo lollig. Maar zie je nou dat je 'n tusschenbeessie bent, weet je wat je dan doet?

Dan kom je naar mijn mooie kijken en dan ben je in 3 dagen ook mooi, en mocht je nou dat charmante gebaar van mijn mooie niet na kunnen doen, zeg dan: niks gebeurd, nou ben ik oorspronkelijk en doe ik het eris anders.

En als ze je bij gelegenheid je hoofd willen afhalen, nou, dan zeg je, niks gebeurd, krek als op 't tooneel.

Hei je bij gelegenheid een hekel aan het geflikflooï van de sterretjes aan den hemel, of aan de tintelschijntjes van de zon, of aan het onnoozele bleeke kwebbelgezicht van de maan, kom dan bij mij in mijn armen en dan wieg ik je heen en weer, heen en weer en dan zing ik slaap kindje slaap..... en als je dan geslapen hebt in mijn armen en gedroomd, dan laat ik 'n wekkertje aan je oor loopen door de menschen opgewonden en weet je, wat je dan zegt als je wakker bent, weet je wat je dan zegt?

Dan zeg je: „Wat een heerlijk schattig zonnetje vandaag”. hi!

BR.

Commentaar.

Het geleerde mensch, op zijn vingers aftellend:

1° , 2° , 3° ? altijd een puzzeltje, altijd een puzzeltje, 'n leuke hè?

1e burger:

Heila zeg, wat hei je meegekregen van thuis?

2e burger:

Hier steh' ich nun, ich armer Tor!

Und bin so klug, als wie zuvor.

3e en 4e burger:

Wat zegt die man? Wat beweert die man?

1e burger:

Alles wat in zijn kastje *) te pas komt.

3e burger:

Hij is duister als een oerwoud.

Het geleerde mensch:

Knulle, knulle knal. . . .

1e burger:

'k Begrijp van hem geen bal.

2e en 4e burger, in razernij:

Hij houdt ons voor den mal!!

Allen:

Slaat hem dood, slaat hem dood.

Ze steken hem overhoop.

Het geleerde mensch:

Niks gebeurd, krek als op het tooneel.

3 Groninger boeren zingen (op de wijze van „O, mijn lieber Augustein” :

't Peerd van oome Loeks is dood, Loeks is dood, Loeks is dood.

't Peerd van oome Loeks is dood, hartstikke dood.

Guster nog goud gezond, swaaide met 't steert in 't rond.

't Peerd enz.

*) In lang geleden tijden werd kraam eenvoudiglijk met kastje aangeduid.

MUZIEK-BESPREKING.

CONCERT Residentie-Orkest, 23 November.
Dirigent: ALLARD DE RIDDER.

CONCERT Residentie-Orkest, 3 December.
Dirigent: JAN VAN GILSE.

Twee gast-dirigenten binnen het tijdsverloop van één week en dat in verband met de hardnekkige geruchten, die in Den Haag de ronde doen, als zou het Viotta's laatste jaar zijn; het geeft te denken.

De Haagsche Post gaat zelfs zoo ver, dat reeds (zij het dan ook met een vraagteken), Allard de Ridder als opvolger genoemd wordt. Wij voor ons kunnen hier niet mee instemmen en gelooven nooit, dat het Diligentia Bestuur een zoo onervaren en uit den aard der zaak nog onge-routineerde dirigent als de Ridder voor deze gewichtige betrekking zal benoemen.

Ook stond er in een Haagsch Dagblad een zekere heer Schneevogt genoemd, de hemel beware ons voor een buitenlander, vooral waar ons land toch zulke uitstekende dirigenten bezit, die voor deze dirigentenplaats in aanmerking kunnen komen. Wij noemen o. a. Van Anrooy, de twee dirigenten uit Amsterdam, Cornelis en Dopper en dan Van Gilse, welke laatste misschien uit collegialiteit niet zal mededingen, daar hij het niet „om den Broode” hoeft te doen. Het is al erg genoeg, dat 's zomers een vreemdeling voor het Residentie-Orkest staat, een waarvan iemand, die 's zomers in nauwe betrekking tot het orkest staat, betoogd heeft, dat genoemde vreemdeling net zoo veel muzikaliteit in zijn heele hoofd heeft, als zekere Hollandsche dirigent in zijn pink. Het is ook alweer te begrijpen misschien, als we dan het gehalte van het Kurhaus publicum denken, hetgeen een lokaas moet hebben, in de vorm van een vreemde naam uit het buitenland. Dan komen tenminste die leege poppen, die zich in de pauze aan een two-stepje, in de „naar de eischen des tijds ingerichte danszaal” gaan verlustigen.

Maar laten we niet van ons onderwerp afdwalen en naar ons Concert van Allard de Ridder terugkeeren. Geboren te Dordrecht, ontving hij zijn eerste lessen (als dilettant) van Erdelmann, (onze Apollo-dirigent), hij moest echter verder in den handel opgeleid worden en deed in 1909 eindexamen der Handelsschool te Amsterdam. Zijn liefde voor muziek was echter van dien aard, dat hij zijn vader vroeg om één jaar zich aan de muziek te mogen wijden; deze stemde toe, weinig vermoedende, dat hij er ten slotte zijn beroep van zou gaan maken en zoo zien wij den 23-jarigen de

Ridder naar Keulen trekken, alwaar hij zich onder den toenmaligen beroemden Brahms-dirigent Steinbach, na diens vertrek onder Abendroth stelde, terwijl hij tevens van onzen landgenoot Prof. Bram Eldering, leeraar aan het Keulsche conservatorium, violondericht ontving.

Nadat hij zijn diploma van dirigent behaald had, studeerde hij nog door voor viool tot hij in Juni 1916 met veel succes zijn „Prüfung” doorstond. Reeds drie keer is de Ridder in ons land opgetreden; de eerste keer met het Arnhemse orkest, toen met het Amsterdamsche en nu de 3e keer met het Residentie-Orkest.

Het is wel een groot verschil met Van Gilse, vooral wat de opvatting van de Beethoven Symphonie betreft, de Ridder is zijn orkest niet meester, en nog niet genoeg doorgedrongen in de Beethoven Orkest-partituur, dan dat een uitvoering van de vierde Symphonie welke wij in Amsterdam bijwoonden, ons voldoening kon schenken. Het was te vlak en te stijf en wat het voornaamste is, het was geen Beethoven.

Denken we terug aan de „Zevende” onder Van Gilse's leiding, dan kunnen we een hemelsbreed verschil opmerken. Van Gilse beheerscht zijn orkest volkomen en overgoot ons als het ware met de Beethoven pracht van deze heerlijke Symphonie. Zelden nog hoorde ik het werk zoo prachtig spelen; alweer een bewijs hoe uitstekend het Residentie-Orkest kan zijn, als het onder goede leiding staat.

De soliste van het Diligentia Concert, mej. Leisner, had wegens ziekte afgezegd en werd vervangen door niemand minder dan Willem Andriessen, waar wel geen mensch rouwig om zal geweest zijn, gezien het geweldige succes, dat hij na zijn meesterlijk gespeelde „Variations” had. Andriessen verstaat Franck's heerlijke werk en speelde het dan ook met een zich geheel geven van zijn jong, muzikaal temperament. Voegen we daarbij zijn geweldige techniek, dan kan men begrijpen, dat het, wat de piano partij betreft, een prachtuitvoering was.

De Ridder begeleidde allesbehalve volgzzaam, zoodat het geheel veel verloor, doch alleen aan Andriessen was het te danken, dat er nog zooveel van terecht kwam. Het was inderdaad een kunstprestatie van den hoogsten graad wat de jonge kunstenaar leverde; het brengt hem steeds vaster op de plaats der eerste-rangs musici.

C.

INGEZONDEN.

Wat merkt de Indische student, zonder familie hier te lande, van het Hollandsche familieleven en de Hollandsche gastvrijheid?

Zie daar een vraag, die het best te beantwoorden is door even na te gaan, met wie hij hier in aanraking komt.

Boven- en onderaan die lijst van personen staan „land en soortgenooten”. Daartusschen in vinden we maar een

paar heel kleine rubrieken: een enkele professor, repetitoren, assistenten, teekenzaal-buurlui; de huisjuffrouw behoort ook al tot de personen met wie hij het meest te maken heeft. Ik geloof zonder overdrijving te kunnen zeggen, dat de meesten in hun clubs en vereenigingen niet dat vinden, wat zij aan gezelligheid in hun „thuis” noodzakelijk moeten missen.

Het grootste deel van de Javanen, Chineezers en Indische jongens, die aan de T. H. studeeren en geen familie in Holland hebben, of hier niet met héél goede introducties kwamen, merkt van het Hollandsche familieleven niéts — tenzij dan, dat ze op meer dan gewone manier door clubgenooten opgenomen zijn in hun kring.

Als onmiddellijk gevolg daarvan blijven niet alleen wij hen, maar ook zij óns vreemd; dit is, alleen al uit Groot-Nederlandsch oogpunt bezien, te betreuren, maar zeker waar wij onzen naam als gastrij volk hoog hebben te houden.

Natuurlijk is er hier een kringwerking: doordat de vreemde studenten in kleine groepjes bij elkaar hokken, samen werken en samen feesten, is de aanleiding minder groot hen eens mede te nemen naar huis, naar onze families. Maar omgekeerd is ons-zich-weinig-of-niet-met-hen-bemoeien juist oorzaak van hun samen hokken.

Toen ik in een der vorige S.-W's de „Zaterdagavond-gedachten” van een, den Zondag overblijvend Delvenaar las, schoot mij door het hoofd hoe in-saai de Kerstdagen in Delft moeten zijn.

Voor de meesten van ons blijft het Kerstfeest, afgezien nu van de religieuse beteekenis, één van de écht gezellige familiesamenkomsten. Dat je met Kerstmis thuis bent, is bijna iets van zelfsprekends.

Ik wil hier geen lange beschouwingen geven, hoe een overblijver zijn feestdagen in Delft door komt. We kunnen ons dat gemakkelijk voorstellen. Men verveelt zich, blijft maar wat vossen voor het candidaats, of loopt naar Den Haag om daar in Centraal te „genieten” van de Kerstdrukke.

Wat dennegroen, het licht roodgedempt, een enkel Kerstlied, dat ter afwisseling van steps en dergelijke opklinkt tusschen de joelende menschen, ziedaar, wat een groot deel van onze indische mede-studenten van ons Kerstfeest ziet.

En ook voor degenen, die, inplaats daarvan, in de intimiteit van eigen kamer van een mooi boek genieten of een fiksen wandeling maken, voor hen blijven het eenzame dagen.

Nu weet ik wel, dat ik hier de zaken van de somberste zijde zie en lichtelijk overdrijf; maar toch, hoe weinigen nemen perslot hun indische kennis of clubgenoot mee naar huis, laat hem daar in leven, aan de gezelligheid meedoen.

Zouden de bezwaren heusch zoo groot zijn? Zou het dit jaar nu niet eens anders kunnen dan vorige jaren?

Wie daar aan mee helpt, zal ervaren, wat ik in het begin reeds opmerkte en nu nog even onderstreep: er is hier geen sprake van een gevende en een ontvangende zijde, in tegendeel, beide partijen winnen!

EN-KA.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

GROOTE KEUZE ETSSEN

■ SMAAKVOL OMLIJSTEN ■
van Platen en Foto's ■

ELECTRISCHE LIJSTENFABRIEK

:: A. C. VAN BOKHOVEN ::

KOORNMARKT 77

TELEFOON 451

LOKALEN

voor vergaderingen enz. beschikbaar
CHOORSTRAAT 16a. - TELEF. 417.

Tarief aan te vragen aan den concierge.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33-35 — DELFT.

VERSCHENEN:

DE VIJFDE DRUK VAN

HERMAN GORTER - MEI.

= f 1,50 =

Teekenborden, Teekentafels, Teekenhaken, Driehoeken, Passerdoozen,
Rekenlinialen, Mallen, Teekeninkten, Potlooden, Gummi, enz., enz.,

steeds in grooten voorraad in de Afdeling TEEKENBEHOEFTE van de
TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr. — BINNENWATERSLOOT 33.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 9 DECEMBER 1916. No. 10.

TOONEEL.

Blank en Bruin.

Tournee Julia Cuypers.

Woensdag 29 November werd „Blank en Bruin”, van Maresco Martini, in de „Doelen” ten tooneele gevoerd. Dit stuk behandelt de rassenhaat die in Indië is tusschen de Indo en Totok. Een intrigue, scherp aan te geven, is er moeilijk in te ontdekken, maar we zouden drie lijnen aan kunnen wijzen. In de eerste plaats de haat van kapitein Molen, de Indo tegen de Hollander, de uitzuiger van zijn land, want als kind van een inlandsche vrouw, die door de blanke verlaten is geworden, voelt Molen Indië als zijn land. Nu leeft hij voor die haat en heel zijn leven is er op gericht zijn vader terug te vinden (Molen is een aangenomen naam) en die te straffen voor wat deze aan zijn moeder misdeed. Hiertoe wordt hij nu in de gelegenheid gesteld als hij ter assistentie geroepen wordt bij ongeregelheden, voorgevallen in 't gebied van de assistent-resident Hamel en de controleur Potters. Kapitein Molen brengt dan aan het licht dat niet de door Hamel in de gevangenis gezette indo's schuldig zijn maar een Arabier, die door Hamel de hand boven 't hoofd wordt gehouden, waarvoor deze en Potters ieder vijftienduizend gulden krijgen. Dit zou als tweede lijn aan te geven zijn: 't wrakke in B. B., dat de jongere ambtenaar wil hij vooruitkomen, mee moet knoeien met zijn superieuren. Door toeval komt Molen nu ook te weten dat Potters zijn broer is. Dus kan hij zich nu wreken door deze met Hamel in 't verderf te storten en dat zou hij ook gedaan hebben als er niet was een juffrouw Vletter, logé van de Potters. Dit is de derde lijn die er door loopt: de liefde van Molen voor juffrouw Vletter. Door haar toedoen brengt Molen zijn wraakplan niet ten uitvoer, doch eischt alleen teruggave van de verduisterde gelden en herstel van het gedane onrecht.

Veel eenheid zit er niet in; de schrijver heeft zich niet genoeg weten te beheerschen en alleen laten leiden door 't hem overheerschende gevoel: uit te willen zeggen hoe slecht alles in Indië nog is, hoeveel er nog veranderd moet worden: gevolg: lange alleenspraken van Molen die al zijn haat tegen de totok uitspuwt. Vooral in 't laatste bedrijf is dat erg hinderlijk, omdat Marsini die zelf de hoofdrol vervulde niet krachtig genoeg is als tooneelspeler om zoo te boeien, dat bovengenoemd bezwaar minder gevoeld wordt. Zijn bewegingen is te hoekig, zijn woorden komen niet uitgesproken tot je. Mevr. Julia Cuypers als juffr. Vletter speelde haar kleine rol zeer verdienstelijk; Mevr. Marie Sasbach de hare als vrouw van Potters heel lief. De andere rollen waren bezet door Brandenburg en Frank.

De souffleur scheen een erfstuk van den grooten Bouwmeester.

Het décor was zeer smaakvol, vooral bij 't laatste bedrijf.

O.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Vervolg Nieuw-Ingeschrevenen. 1916-'17.

J. G. van Niftrik, w.
H. Neppéus, c.
W. R. Boddaert, w.

Villa „Teja”, Domburg.
Oude Delft 138.
Madurastraat 13, Den Haag.

Begin van colleges en oefeningen.

De Hoogleeraar C. P. Holst Gzn. is verhinderd op Maandag 11 December 1916 van 11—12 uur College te geven.

De Hoogleeraar A. D. F. W. Lichtenbelt is verhinderd wegens ongesteldheid College te geven.

Mededeelingen.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 1 December 1916 No. 19602, Afdeling O, is met ingang van 1 Januari 1917 aan Dr. T. Polpmers op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de algemeene en toegepaste microbiologie aan de Technische Hoogeschool te Delft.

AFDEELING DER WEG- EN WATERBOUWKUNDE,

De Secretaris van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde heeft aan hen, wier aangifte voor het a.s. Candidaats-examen door hem is ontvangen, daarvan mededeeling gedaan.

Mocht iemand, die zich heeft aangegeven voor dit examen, deze mededeeling niet hebben ontvangen, dan geve hij daarvan ten spoedigste kennis.

ONTVANGEN BOEKWERKEN.

THE WAR PICTORIAL. Oct. 1916.
ONZE NEUTRALITEIT. Nummer 7.

CORRESPONDENTIE.

Aan Br. Uw gedichten zijn niet geschikt voor opname. Beschrijf s. v. p. uw copy aan een zijde.

RED.

ADVERTENTIEN.

Hôtel „CENTRAL”.

WIJNHAVEN 6-7.

Café-Restaurant 1e Rang.

OUDE DELFT 92.

Afzonderlijke Biljartzaal. Nieuwe Wilhelmina-Biljarts.

Zalen voor Vergaderingen, Déjeuners, Dinners en Soupers.

Ook Dinners bij abonnement. 5—7 uur Avonds-hotels à 70 cts.

BEKENDMAKING.

Van af heden zal de **SCHOENHANDEL**, BINNENWATERSLOOT 32, door onderlinge overeenkomst en blijkens notarieele akte d.d. 22 November 1916, gedreven worden onder de firmanaam **PAANAKKER & Co.** Ons alom bekend Schoenwerk zal voortaan ook daar verkrijgbaar zijn.

Hoogachtend,

PAANAKKER & Co.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners.

Jachtschotels - Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

W. J. VAN NIEKERK,
CHOORSTRAAT 33.

Uitzenden van Diners.

TELEFOON 607.

Voor het

**Omlijsten van
Corpsdiploma's**

met rood linnen rand
of rood houten lijst

beveelt zich aan de

Technische Boekhandel en
Drukkerij J. WALTMAN Jr.
BINNENWATERSLOOT 33-35, DELFT

VAN EEN GOEDE BEKENDE.

Heden verscheen een nieuw werk van

H. SALOMONSON

De Collage van Ferdinand Volnay,

2 dln f 4,90.

Een levensbeeld, een uitbundig geroemd boek
===== van hoge literaire waarde. =====

Dit boek zij zijn vele vrienden te Delft warm aanbevelen.

Voorhanden bij de

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

Binnenwatersloot 33-35, Delft.